

KATHERINE APPLGATEOVÁ

KOCÚR KRIŠTOF

Albatros

Kocúr Krištof

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Katherine Applegateová
Kocúr Krištof – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

KATHERINE APPLEGATEOVÁ

KOCÚR
KRIŠTOF

Albatros

Pre Jakea

Dr. Sanderson:

„Poriadne sa zamyslite, Dowd. Spoznali ste niekoho
niekedy niekde, kto sa volal Harvey?
Nikdy ste nepoznali nikoho s týmto menom?“

Elwood P. Dowd:

„Nie, nie, ani jedného, pán doktor. Možno preto
som si v to odjakživa robil také veľké nádeje.“

– Mary Chasová, *Harvey* (1944)

PRVÁ ČASŤ

Dvere sú na to, aby sa otvorili

– JAMA JE NA TO, ABY SA VYKOPALA:

KNIHA PRVÝCH DEFINÍCIÍ,

napísala Ruth Kraussová

a ilustroval Maurice Sendak

1

Na surfujúcom kocúrovi som si všimol niekoľko čudných vecí.

Prvá zvláštnosť: Bol to surfujúci kocúr.

Druhá zvláštnosť: Mal oblečené tričko s nápisom MAČKY SÚ MAFOŠI, PSY SÚ LEN SLINTOŠI.

Tretia zvláštnosť: Držal zavretý dáždňík, akoby sa bál, že sa ošpliecha. No keď sa nad tým zamyslíte, surfer sa predsa nebojí, že sa zamočí.

Štvrtá zvláštnosť: Zdalo sa, že nikto iný ho nevidí.

Kocúr zachytil dobrú vlnu a hladko sa na nej niesol. No len čo sa priblížil k brehu, urobil chybu a otvoril dáždňík. Závan vetra ho trhnutím vyniesol k oblohe. Keby bol o niekoľko sekúnd rýchlejší, zrazil by sa s čajkou.

No zdalo sa, že ani čajka ho nezbadala.

Kocúr nado mnou letel ako chlpatý balón. Pozrel som sa nad seba. On sa pozrel pod seba. Zamával mi.

Mal čierno-bielu srst' ako tučniak. Vyzeralo to, akoby sa nahodil do chlpatého fraku.

Zároveň sa mi zdal veľmi povedomý.

„Krištof,“ šepol som.

Poobzeral som sa. Videl som staviteľov pieskových hradov, hádzačov lietajúcich tanierov a lovcov krabov. No nezbadal som, že by sa niekto díval na kocúra surfera, ktorý sa vznášal na oblohe s otvoreným dáždnikom.

Silno som zažmúril oči a narátal som do desať. Pomaly.

Desať sekúnd sa mi zdalo dostatočne dlho na to, aby som prestal bláznit'.

Trochu sa mi točila hlava. No to sa mi občas stáva, keď som hladný. Od raňajok som nejedol.

Otvoril som oči a od úľavy som si vzdychol. Kocúr bol preč. Obloha bola nekonečná a prázdna.

Šup. Niekoľko centimetrov od mojich chodidiel sa do piesku zabodol dáždnik ako obrovská šípka.

Bol z červeného a žltého plastu, a bol ozdobený obrázkami maličkých vysmiatech myší. Na rúčke bolo voskovkou tlačenými písmenami napísané TENTO PARAZÓL PATRÍ KRIŠTOFOVI.

Znova som zavrel oči. Narátal som do desať. Otvoril som oči a dáždnik – či parazól, či čo to bolo – medzičasom zmizol. Presne ako kocúr.

Bol koniec júna, príjemne a teplo, no ja som sa triasol.

Cítil som sa, akoby som mal čochvíľa skočiť z mostíka do hlbkej vody v bazéne.

Vtedy je človek na ceste niekam inam. No ešte tam nie je. A zároveň vie, že už niet cesty späť.

2

Veci sa majú takto: Nie som chalan, ktorý by mal neviditeľných kamarátov.

Vážne. Na jeseň idem do piatej triedy. V mojom veku nie je dobré mať povest' blázna.

Mám rád fakty. Vždy to tak bolo. Pravdivé veci. Dva plus dva je štyri. Ružičkový kel chutí ako špinavé ponožky po telesnej. Takéto skutočné fakty.

Dobre, to druhé je možno len môj názor. A navyše som nikdy nejedol špinavú ponožku po telesnej, takže sa môžem mýliť.

Fakty sú dôležité pre vedcov, a keď vyrastiem, presne to chcem byť. Mojimi najobľúbenejšími sú fakty o prírode. Najmä tie, pri ktorých ľudia vravia: *To nemôže byť pravda.*

Napríklad fakt, že gepard beží rýchlosťou stodvadsať kilometrov za hodinu.

Alebo fakt, že šváb prežije bez hlavy viac ako dva týždne.

Alebo fakt, že keď sa ropušík trnistohlavý vystraší a nahnevá, z kútikov očí vystrekne na nepriateľa krv.

Chcem skúmať zvieratá. Neviem však, ktorý druh. Mám veľmi rád netopiere. Mám rád aj gepardy a mačky a psy a hady a potkany a lamantíny. Takže mám na výber.

Mám rád aj dinosaury, no tie už vymreli. Chvíľu sme sa s mojou kamarátkou Marisol chceli stať paleontológmi, aby sme hľadali dinosaurie fosílie. Zvykla zahrabávať kuracie kosti zo zvyškov večere vo svojom pieskovisku, aby sme si to mohli nacvičiť.

Toto leto sme s Marisol začali podnikať a chodíme na prechádzky so psami našich klientov. Naša firma sa volá *Vezmi Bodríka von*. Niekedy, keď sa prechádzame so psami, vymieňame si poznatky o prírode. Včera mi povedala, že jeden netopier zožerie za hodinu tisícvesto komárov.

Fakty sú oveľa lepšie ako príbehy. Príbeh si nemôžete obzrieť. Nemôžete ho chytiť do ruky a zmerať ho.

Ani lamantína nemôžete chytiť do ruky. No to neprekáža. Ak sa však na príbehy pozrieme zblízka, zistíme, že nie sú nič iné ako klamstvá. A nemám rád, keď mi klamú.

Nikdy som nebol na vymýšľanie a predstieranie. Keď som bol dieťa, neobliekal som sa za Batmana, nerozprá-

val som sa s plyšovými hračkami ani som sa nebál, že mám pod posteľou strašidlá...

Rodičia mi hovoria, že v škôlke som, každému hrdó tvrdil, že som prezident zemegule. No to trvalo len pár dní.

Jasné, mal som obdobie s Krištofom. No veľa detí má vymysleného, neviditeľného kamaráta.

Raz ma rodičia zobrali do obchodného centra, aby som videl veľkonočného zajaca. Stáli sme na umelej tráve vedľa obrovského plastového vajca v ozrutnom umelom košíku. Keď som sa dostal na rad, aby som sa odfotil so zajacom, stačil mi jeden pohľad na jeho labu a strhol som mu ju.

Vnútri bola ruka dospelého muža. Na prstenníku mal obrúčku a na prstoch trsy blondých chlpcv.

„Tento chlap nie je zajac!“ vykrikol som. Malé dievčatko sa rozrumázgalo.

Manažér obchodného centra nás požiadal, aby sme odišli. Nedostal som košík s čokoládovými vajčkami, ktoré tam rozdávali, ani fotku s falošným zajacom.

To bolo prvý raz, čo som si uvedomil, že ľudia nechcú vždy počuť pravdu.

3

Po nehode s veľkonočným zajacom si moji rodičia začali robiť starosti.

Okrem mojich dvoch dní prezidentovania zemeguli sa zdalo, že nemám veľkú fantáziu. Mysleli si, že som možno príliš dospelácky. Príliš vážny.

Ocko dumať, či mi nemal čítať viac rozprávok.

Mama uvažovala, či nespravila chybu, keď mi dovolila pozeráť toľko prírodopisných relácií, kde sa zvieratá navzájom požíerali.

Poprosili o radu starú mamu. Chceli vedieť, či sa na svoj vek nesprávam príliš dospelá.

Povedala im, že si nemajú robiť starosti.

Povedala im, že bez ohľadu na to, ako dospelo pôsobím, rozhodne z toho v puberte vyrastiem.

